

[Kjær.]

Arbejdsanvisningskontorerne, de er ikke Medlemmer af Arbejdsløshedskasse, men de eksisterer alligevel. De klarer sig med en Smule Kommunehjælp en Gang imellem og med højst tilfældige Job hist og her, det er dem, man i Regelen kan finde paa Gadehjørnerne og i Stationernes Ventesale. Ja, Problemet opstaar sikkert, som det her er nævnt, og saa er Spørgsmaalet: Kan man udrette noget for dets Løsning? Her vil jeg gerne sige, at jeg erkender, der er to Sider at tage Hensyn til. Den første er den: at skaffe Landbruget den nødvendige Arbejdskraft. Dette kan ikke lade sig gøre gennem det Lovforslag, som her er stillet, det kan kun lade sig gøre derved, at man fører en anden, en mere ligelig Erhvervs-politik. Den anden Side af Problemets Løsning er den, at man maa ophæve det Misforhold, der kendetegnes ved, at Samfundet giver Understøttelse til Personer, der kan faa Arbejde. Denne Side af Problemet mener jeg man kan løse ved at gennemføre det Forslag, vi har stillet. Socialministeren var inde paa den Betragtning, at hvis man nægtede disse Mennesker Arbejdsløshedsunderstøttelse og dernæst ogsaa nægtede dem Kommunehjælp, kom man i Strid med Grundloven. Det kan jeg for mit Vedkommende ikke anerkende, for selv om man ikke giver dem Arbejdsløshedsunderstøttelse, og selv om man ikke giver dem Kommunehjælp, er der dog tilbage den Vej at gaa, nemlig den Vej, som arbejdsmodvillige Personer skal gaa: at faa Fattighjælp. Jeg vil hævde, at har Socialministeren fastslaaet, at der inden for et Arbejdsomraade er Mangel paa Arbejdskraft, vil det være Mangel paa god Vilje, hvis disse unge Mennesker, der ikke er knyttet fast til noget Sted, ikke søger hen, hvor der er Arbejde at finde.

Saa siger Socialministeren videre, at det sociale Udvalg kan afvise. Her er jo ikke Tale om, at det sociale Udvalg efter sit eget Forgodtbefindende kan afvise, nej, Sagen er alene: Finder Socialministeren i Henhold til Loven, at der er Mangel paa Arbejdskraft, altsaa at der er ledigt Arbejde, saa dekretterer han, at der maa ikke udbetales Understøttelse til de Folk, som kan udføre dette Arbejde — det vil være en Sag, som Socialudvalget absolut intet faar at gøre med.

I det hele taget maa dette Lovforslag betragtes som en Bemyndigelseslov for Socialministeren. Jeg hørte nok, Socialministeren sagde, at det var efter hans Opfattelse ugørligt at administrere den. Det kan jeg vanskeligt tænke mig, at Socialministeren kan fastholde. Skulde den Mini-

ster, der har kunnet klare Feriespørgsmaalet med de saakaldte Feriemærker, Ferietabletter, hvad de nu skal hedde, ikke kunne klare den Smule Vanskelighed, der her er Tale om! Og skulde det knibe med at klare den, har jeg et i og for sig godt Raad til den højtærede Socialminister. Det er ikke helt ualmindeligt, at danske Ministre rejser over Sundet og belærer Svenskerne. Vi kunde jo en enkelt Gang vende Forholdet om, saaledes at danske Ministre rejste derover for at lade sig belære. Det vil kunne lade sig gøre i dette Spørgsmaal, idet man ifølge Dagbladsmeddelelser har gennemført en Ordning i Sverige nogenlunde svarende til den, som vi her foreslaar, en Ordning, som er praktiseret af socialdemokratiske Ministre derovre, saa vidt jeg ved baade i 1934 og 1935, og vel at mærke praktiseret med ikke ringe Held.

Jeg skal efter disse Bemærkninger om Ændringerne i Arbejdsløshedsloven gaa over til at sige nogle Ord om vore Ændringsforslag til Forsorgsloven.

Vi stiller her først et Ændringsforslag til § 297, gaaende ud paa, at Kommunehjælpens Maksimum skal være Aldersrente-grundtaksten plus 100 Kr. for hvert hjemmenværende Barn. Naar vi har foreslaaet Aldersrentegrundtaksten, er det naturligvis, fordi vi mener, at den bør være det grundlæggende, men det er endvidere, fordi den er det grundlæggende i den nuværende Lov. Jeg hørte nok Ministeren sige i Dag, og jeg har ogsaa hørt ham sige det før, at han mener, det er Invaliderenten, der er grundlæggende for Udmaalingen af Kommunehjælp. Jeg maa sige, at det forstaar jeg ikke. Der staar udtrykkeligt i Loven: Folkeforsikringstaksten; hvis det var Meningen, at det skulde være Invaliderentetaksten, altsaa højeste Takst, hvorfor har man saa egentlig ikke skrevet det i Loven? Nej, der staar Folkeforsikringstaksten, og derfor maa jeg stadig være af den Opfattelse, som jeg før har hævdet, at under almindelige Forhold er og bør det være Aldersrentelovens Takst. At man benytter Invaliderentetaksten som Grundlag adskillige Steder, er naturligvis rigtigt, men det mener vi er forkert, og derfor fastslaar vi her, hvad vi ønsker gennemført.

Med Hensyn til Børnetillægget gaar vi noget videre end den nuværende Lov, idet vi foreslaar 100 Kr. for hvert hjemmenværende Barn. Naar vi har gjort det, er det, fordi vi er fuldkommen klar over, at i Folkeforsikringsloven er Børnene Undtagelsen; her vil de derimod i langt højere Grad være Regelen, og der vil derfor være Grund til at give noget mere. Men altsaa,